

Μπροστά στο ανάκτορο στήθηκε άγρια μάχη. Εκεί, έπεσαν οι γιοι του Πριάμου, ο Διοπείθης από το χέρι του Φιλοκτήτη κι ο Αξίονας από το χέρι του Ευρύπυλου. Η αντίσταση κάμφθηκε. Ο Νεοπτόλεμος γκρέμισε τις πύλες. Βρέθηκε κατάφατσα με τον Αγήνορα, έναν από τους γιους του Αντήνορα που ο Αγαμέμνονας είχε ζητήσει να μη πληγούν. Όμως, ο Αγήνορας είχε πληγώσει τον Λυκομήδη, είχε σπεύσει να υπερασπιστεί τον Πρίαμο και ήδη ξιφουλκούσε εναντίον του Νεοπτόλεμου. Ο γιος του Αχιλλέα δεν δυσκολεύτηκε να τον σκοτώσει. Ο αδελφός του Αγήνορα, ο Ελικάονας, είχε βαριά πληγωθεί αλλά ο Οδυσσέας τον αναγνώρισε έγκαιρα και φρόντισε να τον απομακρύνει.

Ο Νεοπτόλεμος όρμησε μέσα στο ανάκτορο. Βρήκε τον γέρο Πρίαμο να έχει σφιχταγκαλιάσει τον βωμό του Δία, την ώρα που η Λαοδίκη, κόρη του βασιλιά και γυναίκα του Ελικάονα, του έφερνε την αρματωσιά, μήπως και μπορέσει να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Ο Νεοπτόλεμος αδιαφόρησε για το άσυλο, τράβηξε πέρα τον Πρίαμο και σέρνοντάς τον, τον έφερε μπροστά στις πύλες του παλατιού, εκεί όπου η μάχη συνεχιζόταν. Μπροστά στους Αχαιοούς και τους Τρώες, ο Νεοπτόλεμος έβγαλε το σπαθί του και πήρε το κεφάλι του βασιλιά. Μετά, στράφηκε προς τη Λαοδίκη. Δεν την είδε πουθενά. Η γη είχε ανοίξει και την είχε καταπιεί.

Στην Ιλιάδα, ο Όμηρος έβαζε στο στόμα του Πριάμου (Χ 59 κ.ε.) προφητικά λόγια, τότε που παρακαλούσε τον Έκτορα να μη μονομαχήσει με τον Αχιλλέα αλλά να οχυρωθεί μέσα στα τείχη (μετάφραση Όλγας Κομνηνού Κακριδή):

«Λυπήσου κι εμένα το δυστυχισμένο, που κρατώ ακόμα τα συλλογικά μου, που ο πατέρας, ο γιος του Κρόνου, στο τελευταίο σκαλί των γερατειών θα μου δώσει κακά τέλη, αφού πρώτα δω πολλές συμφορές: τους γιους μου να σκοτώνονται, τις κόρες μου σεργιμένες σκλάβες, τις κάμαρές μας να ρημάζονται, και τα μωρά παιδιά να βροντιούνται πάνω στη γη μέσα στη φοβερή μάχη, και να σέρνονται σκλάβες οι νύφες μου από τα χέρια των Αχαιών. Τελευταίο και εμένα τον ίδιο τα σκυλιά που τρώνε ωμό κρέας θα με τραβολογήσουν μπροστά στην ξώπορτα. Στο νέο που σκοτώθηκε στον πόλεμο σπαραγμένος με κοφτερό χαλκό του πάει όπως κι αν κείτεται κι ας είναι σκοτωμένος, όλα του είναι όμορφα, ό,τι τυχόν φανεί* όμως όταν οι σκύλοι ντροπιάζουν ένα γέροντα που σκοτώθηκε, τα ψαρά μαλλιά και τα ψαρά γένια και τη ντροπή, αυτό είναι το πιο αξιολύπητο στους δύστυχους θνητούς».

Για την ώρα, μόνοι ζωντανοί από τους γιους του Πριάμου παρέμεναν ο αιχμάλωτος ή

αυτόμολος στους Αχαιούς, Έλενος, ο Δηίφοβος τον οποίο είχαν παντρέψει με την Ελένη, και, κατά μια εκδοχή, ο Πολύδωρος, ο πιο μικρός από τους γιους του βασιλιά. Κατ' άλλη εκδοχή, τον είχε σκοτώσει ο Αχιλλέας. Ζωντανός παρέμενε και ο Αστυάνακτας, γιος του Έκτορα και της Ανδρομάχης και κρυφή ελπίδα των Τρώων για μια μελλοντική αναγέννηση της πατρίδας τους. Ζωντανές παρέμεναν η γυναίκα του Πριάμου, Εκάβη, οι κόρες τους Κασσάνδρα και Πολυξένη και η νύφη τους, Ανδρομάχη.

Ζωντανός, για τις ανάγκες της ρωμαϊκής μυθολογίας και της μυθολογίας των Κελτών, ήταν και ο ανιψιός ή ξάδελφος του Πριάμου, Αινείας.

(τελευταία επεξεργασία, 27 Μαρτίου 2022)